

Arrest

nr. 221 331 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 oktober 2016 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 oktober 2016 om internationale bescherming. Op 19 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Akakhel (district Dasht-e-Archi, provincie Kunduz). Hier woonde u met uw ouders, twee zussen en twee broers. U bent zeventien jaar oud en wordt beschouwd als minderjarige tot 30 april 2018.

Uw vader was lid van de Taliban. Op een gegeven moment kwam hij niet thuis, wat verontrustend was gezien hij normaal dagelijks thuis kwam. Na een week kwamen enkele leden van de Taliban naar uw huis om u mee te delen dat uw vader was gestorven.

Een week na deze mededeling kwamen er opnieuw leden van de Taliban naar jullie huis. Ze zeiden tegen u en uw broer J. (...) dat jullie moesten meegaan. U en J. (...) werden geblinddoekt en naar een voor u onbekende locatie gebracht. Hier zaten nog tal van andere leeftijdsgenoten. De volgende dagen leerden ze jullie over jihad en wapengebruik. Na twee nachten, mochten u en J. (...) tijdelijk terug naar huis om kleren op te pikken. De Taliban zeiden dat ze over enkele dagen zouden terugkomen.

U en J. (...) trokken onmiddellijk naar uw oom die alles voor jullie regelde om het land te ontvluchten. De volgende dag vertrok u met hem naar Kunduz, vanwaar jullie een taxi namen naar Kabul. Na een verblijf van twee maanden in Nimroz, bij de smokkelaar, reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië en enkele voor u onbekende landen naar België, waar u aankwam op 11 oktober 2016. U vroeg asiel aan op 13 oktober 2016. In Slovenië werden op 23 september 2016 uw vingerafdrukken genomen. U geraakte J. (...) kwijt in Bulgarije en heeft sindsdien geen nieuws meer van hem.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen rekruteren. U legt geen document neer dat uw identiteit, herkomst of relaas kan staven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Dasht-e-Archi. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u, die niet in het bezit bent van enig (identiteits)document, het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Dasht-e-Archi gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte kennis van de etnische compositie van Dasht-e-Archi. U verklaart dat er Oezbeken, Hazara's, Turkmenen, Pashtouns en Tadzjieken leven (CGVS II, p.14), maar weet geen antwoord te bieden op de vraag welke etniciteit dan juist de meerderheid vormt

in het district (CGVS II, p. 14, 15 & 16). Naast de vaststelling dat er volgens de informatie geen Hazara's in uw district zouden leven, blijkt dat Pashtouns in uw district de overgrote meerderheid vormen (zie administratief dossier). Daarnaast weet u niet eens te zeggen wat dan de grootste stam binnen de Pashtouns zou zijn in het district vanwaar u beweert afkomstig te zijn (CGVS II, p. 14, 15 & 16). Gezien u zelf Pashtoun verklaart te zijn, verbaast dit. Gevraagd naar dorpen waar Tadzjiken of Oezbeken zouden leven, moet u het antwoord wederom schuldig blijven (CGVS II, p.15). Wel zouden volgens u 'Dari-sprekers' wonen in Qarlagh, een plaats die u niet weet te situeren maar die volgens u ook niet in Dasht-e-Archi zou liggen (CGVS II, p.14 & 15). Van Qarloq, een gebied waar volgens de info Turkmenen en Oezbeken wonen, hoorde u dan weer nog nooit (CGVS II, p. 15). Verder wordt u gevraagd of Pashtouns, Turkmenen en Oezbeken goed met elkaar opschieten, en antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS I, p.24). Dit is opmerkelijk, gezien de jarenlange onderdrukking van Pashtouns door een minderheidscoalitie van Turkmenen en Oezbeken in uw district en de bijbehorende spanningen dat dit met zich meebracht (zie administratief dossier). Daarnaast zijn heel wat Turkmenen en Oezbeken aangesloten bij de twee grootste politieke partijen van Dasht-e-Archi, namelijk 'Jamiat-e-Islami' en 'Jombesh', maar hoorde u nog nooit van deze groeperingen (CGVS II, p.15). Dat u dergelijke zaken niet weet, doet sterk twijfelen aan uw beweerde herkomst uit Dasht-e-Archi.

Verder springt uw opvallend gebrekkige kennis van incidenten en gebeurtenissen in Dasht-e-Archi in het oog. Zo hoorde u nog nooit van het feit dat de Taliban de stad Kunduz binnenvielen, de hoofdstad van de provincie waar u beweert vandaan te zijn (CGVS I, p.26). Dit is markant, gezien de Taliban in september 2015 de stad na gevechten in handen namen (zie administratief dossier). Dit gebeuren zorgde voor grote consternatie binnen Afghanistan en ver erbuiten, waardoor het zeer bevreemdend is dat een inwoner van Kunduz provincie zelf hier niet van op de hoogte zou zijn. De informatie geeft bovendien aan dat de rest van de provincie in de maanden voorafgaand aan de val van Kunduz ook al het strijdtoneel was van hevige gevechten. Zo viel het district Dasht-e-Archi al in juni 2015 na dagen van strijd in handen van de Taliban. Ook het districtshoofd werd daarbij ingenomen. Als het CGVS u de vraag stelt of u weet heeft van een aanval op het districtshuis, antwoordt u louter dat er overal gevechten zijn en dat uw informatie niet die van het CGVS is (CGVS II, p.11). Dergelijke vage en ontwijkende antwoorden overtuigen niet. Nog andere gevechten gingen blijkbaar aan u voorbij. Zo heeft u ook geen weet van gevechten in de aanloop naar de verkiezingen in 2014 (CGVS II, p.11). Nochtans voerde het Afghaanse leger een grote militaire actie uit in de maand voor de verkiezingen, waarbij tientallen opstandelingen stierven (zie administratief dossier).

De kennis omtrent incidenten die u wél noemt, roept des te meer vragen op bij de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Zo verwijst u naar een bomontploffing bij een zelfmoordaanslag in de bazaar van uw district, aan het einde van de ramadan (CGVS I, p.18 & 19). Hoe deze bom tot ontploffing zou zijn gekomen, weet u echter niet (CGVS I, p.18 & 19). Daarnaast situeert u dit incident tijdens uw eerste gehoor foutief in de tijd, door te verklaren dat het plaatsvond zo'n twee à drie jaar geleden (CGVS I, p.18). In werkelijkheid vond dit incident plaats in 2012 (zie administratief dossier). Opvallend genoeg situeert u dit incident tijdens uw tweede gehoor wél correct in tijd, door te verklaren dat dit vier à vijf jaar geleden plaatsvond (CGVS II, p.10). Dit doet vermoeden dat u uw kennis in tussentijd wat heeft bijgespijkerd. De zelfmoordaanslag op het voormalige districtshoofd, Sadrrudin weet u voorts geheel niet te situeren in de tijd (CGVS II, p.12 & 13). Bovendien benoemt u het dorp waar de aanslag plaatsvond, maar weet u niet eens te vertellen waar dit dorp dan zou liggen (CGVS II, p.13). Hoewel u de naam weet te geven van de persoon die de functie van districtshoofd overnam, kan u bevreemdend genoeg verder niets vertellen over hem, zelfs niet wat diens etniciteit dan zou zijn (CGVS I, p.20). Eveneens merkwaardig is dat u niet weet dat deze twee personen familie waren (CGVS I, p.22). Nasrudin, het nieuwe districtshoofd, is in werkelijkheid de zoon van de omgekomen Sadrrudin (zie administratief dossier). Dient ook nog te worden opgemerkt, dat het zeer opmerkelijk is dat u melding maakt van de dood van Noor Khan (CGVS II, p.10). De man stierf namelijk in 2009, toen u nog maar negen jaar oud zou geweest zijn. Bovendien is het merkwaardig, dat u niet weet wat diens etniciteit is, noch van zijn opvolger die u ook weet te benoemen (CGVS II, p.10). Naar meer informatie gevraagd over twee Talibancommandanten die u verder vermeldt, Mullam Salam en Mullah Shager, weet u daar verder niets over te zeggen (CGVS I, p.15). Ook dokter Hussain beweert u te kennen (CGVS I, p.24). Buiten dat hij lid van Taliban was, kan u wederom niets anders over deze persoon meegeven (CGVS I, p.24). Van andere prominente personen hebt u dan weer helemaal niet gehoord. Mohammad Anwar Jegdalik, gouverneur van Kunduz van 2010 tot 2012, is u onbekend (CGVS I, p.22). Mullah Akhtar, die de commandant van de lokale politie zou zijn geweest in augustus 2016, de maand van uw vertrek, kent u ook niet (CGVS II, p.16). Van Qari Halim, de voormalige schaduwgouverneur van uw district die een vijftal jaar geleden werd vermoord, hoorde u ook nog nooit (CGVS II, p.16). Abdul Hamid Abadi, een

voormalig commandant van Hezb-e-Islami en destijds de machtigste persoon in uw district, kent u evenmin (CGVS II, p.16).

U verklaarde bij aankomst zestien jaar en zes maanden oud te zijn en zou ongeveer twee maanden onderweg zijn geweest naar België (zie inschrijvingsblad & verklaring DVZ, vraag 32). Hoewel men van een minderjarige niet dezelfde kennis kan verwachten als van een meerderjarige, mag men van een zestienjarige redelijkerwijs aannemen dat deze een betere kennis te bezit over incidenten en personen uit zijn directe leefomgeving. Hoewel u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaart geen radio te hebben gehad omdat dat niet mocht van uw vader (CGVS I, p.9), verklaart u tijdens uw tweede gehoor bovendien dat uw vader een radio mee naar huis nam (CGVS II, p.11). Gezien u ook een paar radiozenders weet te benoemen, kan men er van uit gaan dat u naar de radio luisterde, alsook aannemen dat u op de hoogte kon geweest zijn van de actualiteit in uw beweerde regio van herkomst (CGVS II, p.11). Dat u dit radiobezit onvermeld liet in uw eerste gehoor bij het CGVS, doet bovendien vermoeden dat u uw werkelijke leefsituatie tracht te verbergen.

Nog andere zaken wijzen er op dat u geen zicht wenst te bieden op uw leefsituatie. Zo beweert u nooit naar school te zijn geweest (CGVS I, p.8). Aan deze verklaring wordt ernstig getwijfeld, niet in het minst omdat u geen antwoord weet te bieden op de vraag waarom u van uw vader niet naar school mocht (CGVS I, p.8). Uw verklaring dat er waar u woonde geen telefoontorens waren en dat niemand in uw familie een telefoon had, verbaast evenzeer (CGVS I, p.9 & 12). Zo maakte u bij de DVZ melding van uw moeder die de telefoon gebruikte (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Het lijkt er wederom sterk op dat u zaken wenst te verbergen voor de asielinstanties.

Verder dient te worden gewezen op uw bijzonder beperkte geografische kennis van de regio waarvan u afkomstig zou zijn. Zo hoorde u nog nooit van de dorpen Wakil Mirza, Jama Rais, Haji Khairullah Khan, Muhammad Gul, Juma Khan (CGVS I, p.25), Qesmat Seywom, Babori Kalai (CGVS II, p.6), Jadran (CGVS II, p.6 & 7), Shaista Mir, Now Abad, Abdullah Dowom noch van Timori (CGVS II, p.7). Dit is frappant, gezien deze dorpen zich in de nabije omgeving van Akakhel situeren. De districten Baharak en Bangi zijn u verder onbekend (CGVS I, p.24). Deze grenzen nochtans aan het district Dasht-e-Archi (zie administratief dossier). Geografische kennis van uw streek die u wel aan de dag legt, komt daarenboven ingestudeerd over. Zo wordt u gevraagd naar de districten van Kunduz, en weet u er vlot vijf te benoemen (CGVS II, p.8). Gevraagd welke districten dan wel aan uw district grenzen, kan u alleen maar het district Imam Sahib noemen (CGVS II, p.8). Dit is opvallend, gezien Khanabad, dat u ook noemde, ook grenst aan uw district (CGVS II, p.8; zie administratief dossier). Khwajaghar district, dat ook grenst aan Dasht-e-Archi maar in de naburige provincie Takhar gelegen is, weet u niet te situeren noch kan u zeggen in welke provincie het zou liggen (CGVS II, p.8). Uw gebrekkige geografische kennis doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaarde herkomst uit Dasht-e-Archi.

Wanneer men u voorts vraagt om de weg uit te leggen naar het districtscentrum vanuit uw dorp, weet u zeer gedetailleerd uit te leggen hoe men er geraakt. U spreekt over dorpen, huizen van welbepaalde mensen, wegsplitsingen, parken, moskeeën, etcetera (CGVS I, p.6). Dat u zo'n gedetailleerde kennis aan de dag legt, is merkwaardig, gezien uzelf verklaart dat u slechts één keer naar het districtscentrum ging en voor de rest nooit uw dorp zou verlaten hebben (CGVS I, p.6). De informatie die u verder aanlevert, komt eveneens zeer ingestudeerd over. Zo wordt u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS gevraagd naar ene Mullah Hamza, en weet u te vertellen dat hij hoofd van de Taliban was (CGVS I, p.22). Gevraagd of hij nog zou leven, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p.22). Wanneer tijdens uw tweede gehoor naar dezelfde man wordt gevraagd, weet u plots correct te vermelden dat de man vermoord werd (CGVS II, p.13). Dat u in werkelijkheid de man niet kende, lijkt uit de vaststelling dat u niet weet hoe noch wanneer hij stierf, noch kan u verduidelijken over welke regio de man dan het commando zou gehad hebben (CGVS II, p.13). Verder is het opvallend dat u tijdens uw eerste gehoor slechts twee incidenten kon benoemen, maar tijdens uw tweede gehoor nog bijkomende incidenten aanhaalt, waaronder één in uw dorp waarbij iemand stierf die zou geklikt hebben tegen de Taliban. Dat u in uw eerste gehoor ettelijke malen werd gevraagd of u nog incidenten zou kennen en er geen kon benoemen, maar tijdens uw tweede gehoor weet heeft van andere incidenten, bevestigt dat u tussen uw beide gehoren bijkomende informatie over de regio heeft vergaard. U geeft aldus niet alleen blijk van een gebrekkige kennis, de kennis die u wel etaleert komt ook nog eens ingestudeerd over.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dasht-e-Archi gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen

geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u voor uw komst naar België in Dasht-e-Archi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw beide gehoren nochtans uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw feitelijke herkomst uit Dasht-e-Archi (CGVS I, p.24; CGVS II, p.2 & 15). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Dasht-e-Archi in het district Kunduz.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 1, A, (2), eerste alinea, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

*Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing.
Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.*

Dat het middel bijgevolg ernstig is en schendt de Commissaris Generaal:

- Schending van artikel 3 EVRM
- Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)
- Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet)
- Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel"

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift een uiteenzetting van feiten en middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Te dezen voert verzoeker niet één concreet argument aan tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Hij toont op generlei wijze aan dat de bestreden beslissing verkeerd zou zijn of zou stoelen op een verkeerde juridische redenering. Evenmin preciseert hij welke gegevens zouden moeten of kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dan wel tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Integendeel, hij bedient zich van een argumentatie die dermate algemeen is dat zij in wezen op eender welk dossier kan worden toegepast. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, wordt er ten overvloede nog op gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker ter terechtzitting dat hij niet werd geholpen door zijn advocaat en zijn voogd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Aangezien het verzoekschrift geen rechtsmiddel bevat en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet, is het beroep onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN